

Sygn. akt III Ca 1735/15, III Ca 1736/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 lutego 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Andrzej Dyrda

Sędzia SO Leszek Dąbek (spr.)

SR (del.) Joanna Łukasińska - Kanty

Protokolant Marzena Makoś

po rozpoznaniu w dniu 3 lutego 2016 r. w Gliwicach na rozprawie

sprawy z powództwa B. P.

przeciwko A. M.

przy udziale interwenienta ubocznego po stronie pozwanego - (...) Spółki Akcyjnej w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego i interwenienta ubocznego

od wyroku Sądu Rejonowego w Raciborzu

z dnia 23 lipca 2015 r., sygn. akt I C 1296/13

1. oddala apelacje;

2. zasądza od pozwanego A. M. na rzecz powoda B. P. kwotę 300 zł (trzysta złotych) z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

SSR (del.) Joanna Łukasińska - Kanty SSO Andrzej Dyrda SSO Leszek Dąbek

Sygn. akt III Ca 1735/15, III Ca 1736/15

UZASADNIENIE

Powód B. P. żądał zasądzenia na jego rzecz od pozwanego A. M. kwoty 4 356,40 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

Uzasadniając żądanie twierdził, że w dniu 3 11 2010 r. oddał pozwanemu samochód marki R., nr rej (...) do naprawy, który odebrał w dniu 2 11 2011 r.

Podczas naprawy samochodu doszło do uszkodzenia silnika pojazdu, czego objawem był wyciek oleju do układu chłodzenia. Koszt naprawy uszkodzonego silnika w innym zakładzie mechanicznym wynosił 4 356,40 zł i tą kwotę powinien mu zwrócić pozwany tytułem naprawienia szkody.

Sąd Rejonowy w Raciborzu sporządził w dniu 22 11 2013r. nakaz zapłaty

w postępowaniu upominawczym, w którym polecił pozwanemu zapłacić powodowi dochodzone należności.

Pozwany A. M. wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty, w którym wnosił o oddalenie powództwa. Zaprzeczył, że błędnie wykonał naprawie i wniósł

o zawiadomienie w trybie art. 84 § 1 i 2 k.p.c. o toczącym się postępowaniu ubezpieczyciela (...) Spółkę Akcyjną w W..

Interwenient uboczny (...) Spółka Akcyjna

w W. wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na jej rzecz od powoda zwrotu kosztów procesu według norm prawem przepisanych. Podniósł, iż powód

nie wykazał zawinionego działania pozwanego pozostającego w adekwatny związku przyczynowym ze szkodą powstałą w pojeździe.

Sąd Rejonowy w Raciborzu w wyroku z dnia 23 07 2015r. zasądził

od pozwanego A. M. na rzecz powoda kwotę 2 219,93 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 31 10 2013r. do dnia zapłaty, oddalił powództwo w pozostałym zakresie i orzekł o kosztach postępowania.

W ustalonym stanie faktycznym, w motywach orzeczenia jako podstawę prawną orzeczenia wskazał regulację art. 471 k.c. Stwierdził, iż odpowiedzialność pozwanego za szkodę spowodowaną przez nienależyte wykonanie zobowiązania z umowy o dzieło, której przedmiotem była naprawa samochodu oraz wymiana płynu chłodzącego wynika. Uznał, iż materiał dowodowy dał podstawę do przyjęcia, iż pozwany nienależyte wykonał umowę o dzieło co doprowadziło do uszkodzeniu silnika samochodu i w następstwie tego powstania w majątku powoda szkody równoważnej kosztom jego naprawy. Oceniał, że w świetle regulacji art. 646 k.c. nie doszło do przedawnienia dochodzonego roszczenia uznał powództwo za uzasadnione do kwoty 2 219,93 zł, a w pozostałym zakresie jako bezzasadne je oddalił O odsetkach za opóźnienie

się pozwanych w zapłacie zasądzonej należności orzekł w oparciu o regulację

art. 481 § 1 i 2 k.c. O kosztach procesu orzekł stosując regulację art. 100 zd. 1 k.p.c.

w zw. z art. 98 § 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § k.p.c. w zw. z art. 109 § 1 i 2 k.p.c.

Orzeczenie zaskarżył **pozwany A. M. i Interwenient uboczny (...) Spółka Akcyjna w W..**

Pozwany zaskarżył wyrok w części uwzględniającej powództwo oraz orzekającą o kosztach procesu i nieuiszczonych kosztach sądowych, który wnosił o zmianę wyroku w zaskarżonej części przez oddalenie powództwa

oraz zasądzenia na jego rzecz od pozwanego zwrotu kosztów procesu, bądź uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, z uwzględnieniem kosztów dotychczasowego postępowania.

Zarzucił niezgodność ustaleń faktycznych z materiałem dowodowym zebrany

w sprawie poprzez przyjęcie, że pozwany ponosi odpowiedzialność za szkodę powstałą

w pojeździe powoda oraz przyjęcie, iż nie doszło do przedawnienia roszczeń.

Uzasadniając twierdził, iż to na powodzie spoczywał ciężar wykazania s., zdarzenia, z którego szkoda wyniknęła. Z obowiązku tego się nie wywiązał

i nie zaoferował Sądowi przekonujących i wiarygodnych dowodów. Podkreślił, iż opinia biegłego stanowi jedynie hipotetyczne rozważania o charakterze spekulatywnym

i nie pozwala na przypisanie winy w działaniu pozwanemu. Ponadto odebranie działa

w niniejszej sprawie nastąpiło w dniu 2 11 2011 r., a jego oddanie miało miejsce znacznie wcześniej, zatem zwłoka powoda w odebraniu dzieła nie powinna wpływać

na termin przedawnienia roszczenia, które upłynęła przez datą wniesienia pozwu.

Interwenient uboczny zaskarżył wyrok w części uwzględniającej powództwo, który wnosił o zmianę wyroku w zaskarżonej części oraz zasądzenia na jego rzecz od pozwanego zwrotu kosztów procesu.

Zarzucił, że przy ferowaniu wyroku naruszono regulację prawa materialnego i procesowego, tj.:

- art. 471 k.c. poprzez błędne przyjęcie, że pozwany jako właściciel warsztatu naprawczego ponosi winę za odkształcenie głowicy cylindrowej silnika i nieskuteczność uszczelnień na połączeniu głowicy cylindrowej z kadłubem silnika, pojazdu stanowiącego własność podwoda;
- art. 241 k.p.c. poprzez niewyjaśnienie wszystkich okoliczności faktycznych i oddalenie wniosków o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego;
- art. 233 k.p.c. poprzez:
- pominięcie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego, a w szczególności oceny opinii biegłego A. K., która nie jest ani zgodna z zadami logiki i wiedzy powszechni ani stanowcza i solnie umotywowana;
- dowolną ocenę ustnej opinii biegłego, w której stwierdził, że jeżeli w płynie chłodzącym będzie minimalna ilość oleju to może się tak zdarzyć, że olej nie wypłynie podczas spuszczenia tego płynu i pozostanie w przewodach i zbiorniku wyrównawczym, co oznacza, że pozwany podczas czynności spuszczenia wody z układu chłodzącego mógł nie zauważyć wypływającego oleju oraz to, że pojazd mógł być przekazany do warsztatu powoda z uszkodzoną już głowicą cylindrową silnika;
- odmowę przyznania wiarygodności i mocy dowodowej zeznaniom A. M. jako stron oraz zeznaniom świadka M. T. (1) - niepamięć wszystkich szczegółów zdarzenia przez świadka nie powinno dyskwalifikować jego wiarygodności.

W uzasadnieniu apelacji podkreślił, iż Sąd niesłusznie oparł swoje ustalenia na opinii biegłego, która nie była jednoznaczna. Biegły ustalił jedynie, że pojazd podstawiony do jego warsztatu naprawczego miał już uszkodzoną głowicę cylindrową, co w żaden sposób nie przesądza kiedy doszło do uszkodzenia pojazdu. Ponadto biegły stwierdził, iż w chwili przekazywania samochodu przez powoda do warsztatu pozwanego w układzie chłodzenia silnika znajdował się płyn zużyty w wyniku długoletniej eksploatacji lub zawierający znaczną ilość wody. Powód dopiero przypomniawszy sobie o tym zlecił opróżnienie układu chłodzenia i wymianę płynu. Biegły podniósł także, iż tego rodzaju usterki głowicy cylindra są typowe. Wskazał także na inne nieścisłości, prowadzące do uznania, że powód nie wykazał, iż pozwany ponosi winę w uszkodzeniu głowicy cylindra pojazdu.

W odpowiedzi na apelację **powód B. P.** wniósł o jej oddalenie oraz o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego zwrotu kosztów postępowania odwoławczego, podnosząc, że nie zasługują na uwzględnienie zarzuty dotyczące opinii biegłego oraz oceny dowodu z przesłuchania pozwanego oraz świadka M. T. (2).

Sąd Odwoławczy ustalił i zważył co następuje:

Sąd pierwszej instancji trafnie zakwalifikował roszczenia powoda przyjmując, że mają one źródło w reżimie odpowiedzialności kontraktowej za szkody wyrządzone w następstwie nienależytego wykonania przez pozwanego

zobowiązania (art. 471 k.c.), a następnie prawidłowo rozpoznał sprawę i skonstruował prawidłową podstawę faktyczną orzeczenia.

Poczynione ustalenia mają podstawę w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowy, którego ocena jest logiczna, mieści się w granicach swobodnej oceny dowodów i co należy podkreślić została dokonana przez Sąd orzekający mający bezpośrednią styczność z osobowymi źródłami dowodowymi, co pozwalało mu

w sposób prawidłowy dokonać oceny wiarygodności zeznań złożonych przez świadków

i strony, w tym także wiarygodności przywoływanych w apelacji interwenienta ubocznego zeznań świadka M. M. i pozwanego A. M..

Prawidłowe jest także dokonana przez Sąd Rejonowy ocena wiarygodności opinii sporządzonych przez biegłego A. K..

Opinie te zostały bowiem sporządzona już po dokonanej naprawie samochodu powoda w czasie której usunięto przedmiotowej usterki, wobec czego

ze swej istoty zawarte w niej wnioski musiały być hipotetyczne.

Przedstawione przez biegłego wersje przyczyny awarii silnika w samochodzie powoda są logiczne i mają oparcie we wskazanym przez niego materiale,

a preferowaną przez skarżących wersję przyczyny uszkodzenia silnika przed przekazaniem samochodu do warsztatu pozwanego wyklucza brak w materiały sprawy jakichkolwiek informacji o tym, że pracownicy pozwanego przy spuszczeniu płynu chłodzącego zauważyli w nim ślady oleju.

Biorąc to pod uwagę należy zatem uznać, iż zgłoszony przez interwenienta ubocznego wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii kolejnego biegłego został powołany jedynie dla zwłoki i jako taki został przez Sąd Rejonowy prawidłowo oddalony (art. 217 k.p.c.).

Z tych też względów Sąd odwoławczy przyjął za własne ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji.

Dokonana przez Sąd Rejonowy ocena prawna ustalonego stanu faktycznego w swym zasadniczym zarysie jest prawidłowa i Sąd odwoławczy w ją podziela (orz. SN z dn. 26 04 1935r. C III 473/34, Zb U. z 1935r. poz. 496).

Odpowiedzialność pozwanego ma prawne umocowanie w regulacji art. 471 k.c. z której mocy jest on zobowiązany do naprawienia powodowi szkody powstałej

w jego majątku w następstwie nienależytego przeprowadzenia przez pozwanego naprawy samochodu w wykonaniu zawartej przez strony umowy o dzieło (art. 627 k.c.)

Zakres tego obowiązku wyznacza regulacja art. 361 § 1 k.c., zgodnie z którą pozwany jest zobowiązany do zrekompensowania powodowi szkody (w rozumieniu

art. 361 § 2 k.c.) będącej normalnym następstwem zdarzenia, z którego szkoda wynika.

Regulacja ta – jakkolwiek nie przywołano jej wprost w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku – została prawidłowo zastosowana przez Sąd pierwszej instancji, który trafnie uznał, że należne powodowi odszkodowanie jest równoważne ustalonym

i nie kwestionowanym w apelacjach wyliczonym przez biegłego kosztom naprawy samochodu powoda.

Wbrew temu co podnosi apelacja pozwanego przed wniesieniem pozwu

do sądu nie upłynął przewidziany w art. 646 k.p.c. dwuletni termin przedawnienia dochodzonych roszczeń.

Samochód pozwanego został bowiem zwrócony powodowi przez pozwanego – jak trafnie ustalił Sąd Rejonowy - dopiero w dniu 2 11 2011r., a nie jak bezzasadnie podnosi apelacja pozwanego, że nastąpiło już w dniu 17 08 2011r., kiedy powód dostarczył pozwanemu pompę sprzęgła

Przekazanie pozwanemu pompy sprzęgła nastąpiło bowiem w trakcie dokonywania przez pozwanego naprawy samochodu i w tym czasie nie doprowadziło do formalnego zwrócenia powodowi samochodu, co zgodnie z wystawioną w dniu 3 11 2011r. przez pozwanego fakturą VAT i sporządzoną tego samego dnia przez niego „Specyfikacją naprawy samochodu” kalkulacją miało miejsce dopiero w dniu ich sporządzenia (k - 4 i 5 akt).

Dlatego Sąd Rejonowy słusznie przyjął, że dopiero od dnia następnego rozpoczął biec wskazany powyżej termin przedawnienia roszczeń, który upłynął

z dniem 3 11 2013r., tj. przed wniesieniem przez powoda w dniu 31 10 2015r. pozwu

do Sądu Rejonowego w Raciborzu.

Czyni to powództwo powoda w uwzględnionej części uzasadnionym.

Znalazło to prawidłowe odzwierciedlenie w zaskarżonym wyroku i apelacji pozwanego i interwenienta ubocznego są bezzasadne w rozumieniu art. 3895 k.p.c.,

co z mocy tej regulacji prowadziło do ich oddalenia.

Reasumując zaskarżone wyrok jest prawidłowy i dlatego apelacje pozwanego oraz interwenienta ubocznego jako bezzasadne oddalono w oparciu o przepis art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono stosując regulację art. 98 § 1 k.p.c. i § 13 ust. 1 pkt 1 i § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 09 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie

oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. nr 163, poz. 1348, z późniejszymi zmianami) biorąc pod uwagę, iż uległ on w całości w postępowaniu odwoławczym i powinien zwrócić pozwanemu poniesione przez niego w tym postępowaniu koszty zastępstwa przez fachowego pełnomocnika.

SSR (del.) Joanna Łukasińska - Kanty SSO Andrzej Dyrda SSO Leszek Dąbek